

FOLK OG LAND

Seir på bekostning av rett og rettferdighet bringer ødeleggelse.
(Aischylos).

Angst-bitere

Av
SPECTATOR

Mange står uforstående overfor den forfølgelse som Dagbladet i Oslo, like fra 1945 til i dag, har drevet mot tilhengerne av Nasjonal Samling-bevegelsen.

Etter det som i de siste årene er kommet fram, først og fremst gjennom utenlandske kilder, og etter den utvikling internasjonal politikk har tatt, må ethvert selvstendig tenkende og sannhetssøkende menneske innrømme at det er Vidkun Quisling som har fått rett i sin politiske vurdering, — at det var Quisling og Nasjonal Samling som i okkupasjonstiden stod på folkerettens grunn, — og at det var den elite av idealistiske, fedrelandssinnete kvinner og menn i Nasjonal Samling vårt folk kan takke for at det kom forholdsvis uskadd gjennom nødsårene.

Det er ikke Oswald, Lauritz Sand, Jens Christian Hauge, Gulosten, Pål Berg og de mange andre medaljeprydede storer folket vårt står i takknemlighetsgjeld til. Heller ikke til «Røsten» og flyktningene borte i London, eller til den lyssky silent killinggjeng med sine brutale mord på landsmenn. De gjorde sannelig allesammen hva de kunne for å ødelegge folket materielt og moralsk.

Dette vet redaktør Skavlan og Dagbladet meget godt. Og likevel.

Hva kan grunnen være til at Skavlan og konsorter mot bedre vitende fornekte kjensgjerningene, retten, sannheten og anstendigheten? For en grunn må det jo være!

Komplekser fra barndommen? Fluevingeplukking og liknende sadistiske utfoldelser? Vet ikke. En dybdepsykologisk analyse ville kanskje gi svaret.

Økonomiske beregninger spiller utvilsomt inn. Når det

Vi hitsetter et brev og et avisoppsett som taler for seg selv. Brevet lyder:

«Dagbladet»s redaksjon,
Oslo.

Oberst Konrad Sundlo, Marstrand, har i et brev av i går bedt meg om å ta meg av følgende sak på hans vegne:

I Dagbladet den 6. ds. er på side 9 gjengitt en reportasje fra Gunne Hammarstrøm om forskj. forhold vedkommende Narvik. I det samtidig gjengitte billedstoff er det bl. a. et bilde av Narvik folkeskole m. v., der det i underskriften gjøres oppmerksom på et hus oppå i skogen til venstre på bildet og som man går ut fra at Narvikfolk vil gjenkjenne. «Der bodde nemlig», heter det, «oberst Sundlo som solgte byen til tyskerne 9. april 1940».

En slik anførsel står direkte i strid med Eidsivating militære lagmannsretts dom av 13. mai 1947 og Høyesteretts dom av 5. oktbr. 1948, og savner ethvert grunnlag. Dommene har vært bekjentgjort og kommentert så mange ganger — jfr. senest oberst Sundlos egen artikkel i «Folk og Land» nr. 1 — 1954, hvorav ekspl. vedlegges — at en anførsel som den Dagbladet gjør bruk av ikke over hodet kan unnskyldes med god tro. At «oberst Sundlo solgte byen til

tyskerne 9. april 1940» er en påstand så direkte og straffbart injurierende som vel mulig — såvel i objektiv som subjektiv henseende.

På vegne av oberst Sundlo tør jeg forespørre om avisen er villig til i morgendagens lørdagsnummer — artikkelen sto forrige lørdag — på fremtredende plass og med tydelig overskrift å tilbakekalle den siterte anførsel, beklage dens fremkomst samt å peke på at den i henhold til de mot oberst Sundlo avsatte dommer savner ethvert grunnlag.

Skjer ikke dette beklager jeg å måtte meddele at det øyeblikkelig vil bli anlagt injuriersøksmål mot avisen med påstand om mortifisering og erstatning.

Oslo den 12. mars 1954.

Helge Grønstad,
cand. jur.»

Avisoppsettet (Dagbl. 15/3

«OBERST SUNDLO OG
NARVIK.

Jeg er gjort oppmerksom på at oberst Sundlos forhold ved tyskernes overtagelse av Narvik etter Eidsivating lagmannsretts avgjørelse ikke kunne ses å være straffbart. Jeg kan derfor bare beklage det uttrykk som forekom i følgende billedtekst til min artikkel om Narviks historie

og kjøp! roper disse aparte overskriftene ut i gatene, stredene og i tobakkhandlerens vinduer.

Og handelen går strykende.

Landets neststørste avis!

Forfatter av en utmerket Hamsun-biografi, teatersjef, teateranmelder, grossist i sensasjoner og uetterrettelig reportasje. En aller helvetes redaktør den Skavlan! Blås i en ørefik nå og da, eller et saksanlegg for ærekrenkelse. Det tjener kun reklamen og øker omsetningen.

De såkalte «landssvikerne» har nå i snart ni år nytt godt av redaktør Skavlans spesielle begavelse. De har vært et kjærkomment, lettjaget bytte for Dagbladets giftpiler. Ingen fare for ørefiker eller saksanlegg fra den kant. Ba-

(Forts. side 8).

lørdag 6. ds.: «Oppe i den lille åsen til venstre ligger et hus som narvingene alltid vil sette i forbindelse med noe ubehagelig: der bodde nemlig oberst Sundlo, mannen som solgte byen til tyskerne 9. april.»

Gunne Hammarstrøm.»

Selv om Dagbladet er aldri så vant til å bevege seg på tynn is, så var det ikke lett nok på foten denne gangen. Det dumpet i det og tok seg vann over hodet så det svkatt!

Østeuropeiske jøder på vandring

Til friheten via Israel

London (FEI/EE): I begynnelsen av februar meldte Warszawa radio at 57 romanske jøder hadde forlatt Haifa for å vende tilbake til Romania. Hallo-mannen hevdet at nesten 2000 romanske jøder hadde søkt det russiske konsulat om tillatelse til å vende hjem igjen.

Et par dager senere erklærte samme radio at ifølge sin «Tel Aviv-korrespondent» så var Israel i dag «det land som har flest jødiske emigranter». Korrespondenten fortalte videre at landets befolkning er for tiden en og en halv million og at nesten 1500 jøder forlater landet hver måned. Siden 1947 har 50 000 jødiske emigranter av alle nasjonaliteter pakket sine koffertene og forlatt Israel for godt. Undersøkelser viser at 75 pst. av emigrantene var misfornøyd med arbeidet og levestandarden i Israel. Ca. 1200 studenter fra Israel som studerte i Amerika besluttet å bli der etter endt utdannelse.

Siden 1951 har man fått sporadiske meldinger om østeuropeiske jødiske emigranter fra Israel som har vendt hjem igjen. Da en liten gruppe av disse ankom til Canstanza på vei til Budapest, ble kommunistenes propaganda-maskin satt i sving for å gjøre mest mulig ut av ders hjemkomst. Det er ingen tvil om at den kritikk som rettes mot Israel først

Forts. side 5

Falsk NTB- melding

Den såkalte Amundsenfilm skal ha premiere i Oslo i slutten av mars og en rekke «spisser» i norsk og utenlandsk polarforskning er ifølge en melding som er utgått fra Norsk Telegrambyrå, innbudt.

H. M. Kongen har tilsagt sitt nærvær, og Bernt Balchen — vår flyvende berømte amerikanske stasborger, vil også kaste glans over begivenheten, og komme flyvende — med sin bedre halvdel Bess — fra N. Y., heter det.

Oss bekjent har ikke Balchen hatt stort annet med Roald Amundsen å gjøre enn som hans reservemekaniker dengang å hjelpe Byrd å få montert flyet. Byrd kom Amundsen og Nobile i forkjøpet til Nordpolen.

Blant de innbudte savner vi blant mange andre skifabrikant Olav Bjaaland, Morgedal, førstemann til Sydpolen og han som heiste det norske flagget der, og dertil NS. Heller ikke nestkommanderende på «Fram» til Sydpolen, kaptein Gjertsen, NS, sees i det gode selskap av innbudte.

At major Tryggve Gran og flere andre ikke er med blir da bare «naturlig».

*

Dette var refleksjoner som meldte seg ved lesningen av NTB-meldingen, og på grunn av disse refleksjoner kontakket vi filmbyrået som kunne opplyse at meldingen savner ethvert grunnlag, og hadde satt filmselskapet i en meget pinlig situasjon.

N.T.B. har sin melding fra en Bodø-avis. Har man ikke søkt å kontrollere riktigheten?

Sannheten er at ingen er innbudt!

A L

FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redaktør

Finn Brun Knudsen

Telefon 55 76 56. Postboks 1407.

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

Kampen mot kommunismen

I U.S.A. kjemper McCarthy mot kommunistinfiltrasjonen og blir selv bekjempet av mektige krefter som ser sine interesser truet. Gjennom sine undersøkelser og avsløringer har han forlenget beviset infiltrasjonen og har fått folkets øyne opp for den store faren fra Øst. Resultatet er at kommunistpartiet er forbudt og kommunistinfiltrerte personer utelukkes fra stillinger i statsadministrasjonen.

Nå har Italia fulgt i U.S.A.s fotspor. Den italienske regjering har hatt det største kommunistiske parti på denne side av jernteppet som sin motstander og ministerpresidenten, Mario Scelba, har erklært kommunistene krig. De forholdsregler han har tatt ser slik ut:

1. Alle kommunister og medløpere fjernes fra stats-tjenesten.
2. Forbud mot at tjenestemenn som er medlemmer av ytterliggående fagforeninger mottar penger av statskassen og at de ikke skal kunne motarbeide staten.
3. Alle lokale kommunistiske organisasjoner fjernes fra bygninger og eiendommer som tidligere tilhørte Mussolinis parti.
4. Forholdsregler mot kommunistiske firmaer som handlet med landene bak jernteppet.

Som man vil skjønne har Scelba ikke gått så langt som å forby det kommunistiske parti, men han håper å knekke det ved å frata det det økonomiske grunnlag. Disse forholdsregler har han tatt uten å spørre parlamentet, og tiden vil vise om han greier å få folket med seg i sin store antikommunistiske aksjon.

Her hjemme i Norge går alt sin vante gang. McCarthy skjelles systematisk ut og om få uker kommer sikkert pressen til å flomme over av nedsettende opplysninger om Scelba og hans aksjon.

Men er det ikke snart på tide at det kommunistiske undergravningsarbeide her i Norge også stoppes?

Makthaverne i dag har vi ingen tillit til, dertil er deres fortid for svart. Praktisk talt alle som sitter i nøkkelstillinger har tidligere vært medlemmer av kommunistiske organisasjoner eller kommunistorienterte grupper. Men i offentlig tale og skrift erklærer de seg alle som en som motstandere av kommunismen. Og vi er nødt til å tro dem.

Men hva gjøres det? Riktignok har vi et overvåkningspoliti som blant meget annet også beskjeftiger seg med spioneringen, det militære har sitt etterretningsvesen, og en gang i mellom arresteres det kommunistiske spioner.

På den annen side får erklærte kommunister sitte i fred i sine stillinger og kommunist sympatisører og medløpere innfiltreres stadig i det norske styringsverk og næringsliv.

Vidkun Quisling avslørte i begynnelsen av tredveårene det kommunistiske mullvarparbeid i Norge uten at det ble tatt noen konsekvens av det.

Men i dag når alt folket burde vite om hvilken fare som truer, finnes det ikke en mann, ikke en avis, som tør ta kampen opp i hele sin bredde.

Det er en unnfallenhet som landet kommer til å svi hardt for.

Dødsfall

Atter har en av våre trofasteste kf. vandret bort, idet apoteker Jens Arff på Gjøvik, søndag den 21. ds. avgikk ved døden 85 år gl. Han var født i Tønsberg, men etter sin utdannelse ble han apoteker på Time på Jæren og kom til Gjøvik 1927. Han var en av disse stille borgere i samfunnet, men da appellen om å slutte opp om NS kom i 1940 så gikk han som den gode nordmann han var inn i NS, men var for øvrig ikke politisk interessert. Men han ville — som den virkelig gode nordmann han var uten gaseøyne slutte opp om landets frelse. Det samme gjorde også hans hustru og 3 barn. Og derfor ble de rikelig «belønnet» etter «frigjøringen» med en erstatning på en kvart million, samtidig som han ble berøvet sitt apotek «Svanen» på Gjøvik. Noen pensjon ble det heller ikke for ham, da han ikke var av de opportunistiske apotekere, som etter «frigjøringen» tutet med ulvene «Oswald-gruppen» og slike som man helst vil unngå.

Vi ønsker fred og signing over den gamle apotekers minne.

Tola.

Øyvor Hansson mot Justis-departementet

Vi bringer i kommende nummer en gjennomgåelse av Oslo Byretts dom i den sivile erstatningssak som fru Øyvor Hansson har reist mot Justisdepartementet, fordi hun etter behandlingen i et og et halvt års varetekt fengsel forlot dette som bære- og krykkepasient. Fruen har appellert dommen.

De sorte svaner

synger anno 1954 om mord og orgier, hvorav det finnes to slags:

1. Mord og orgier begått av de som tilhører den herskende klikk. —

Slike ugjerninger finnes f. eks. forherliget på veggene i Oslo Rådhus av tilpasningsdyktige «kunstnere». —

2. Så har vi mord og orgier begått av de «urette». Disse straffes — som regel —

Humbugen med krigsdeltagermedaljen

Tiltross for at vi har slike krigshelter som f. eks. generalene Backer og Christopheresen, finnes i Norge et stort militært mindreverdighetskompleks. Dette skyldes ikke folket selv. Det er aldri — heller ikke i dag blitt organisert for militært og regulært forsvaret av sin nasjonale eksistens, sin nøytrale tilværelse mellom gigantene.

I mangel av tobakk røyker man andre blader. Nå foreslås det at Ola Marshall-Nordmann — han hvis prins Harald arbeider med å få den amerikanske aksent ut av sitt «flytende engelsk» — nå arbeides det for at gutta skal få en Tysklandsmedalje. For at de sto skiltvakt for England i et avvepnet folk.

Noen som deltok i Norges opptil 62 dagers spredte fektninger, fikk den såkalte Krigsdeltagermedalje. Men hvor mange krigsdeltakere har ikke fått medaljen?

Blant dem som med livet som innsats forsvarte Norge og som ikke godkjennes av emigranter og den herskende klikk, finnes blant andre Arbeidstjenestens folk, hirdmenn, frivillige frontkjemper på østfronten med flere, hvorav mange falt.

Det er i dag erkjent at folk, ikke minst fra slike kategorier, spontant kastet seg inn i forsvaret. De som har delt ut deltagermedaljen, har muligens glemt sin tidligere innsats mot alt som landsforsvar heter — unntatt forsvaret for egne interesser.

Jeg håper at ikke «landsvikuordningens» ofre fortsetter denne kamp... Kan-ske det er slik at ingen vil forsvare et land, hvor det ikke er ytet vedkommende full rettferdighet. Artikkelskriv-eren opponerer mot denne lære.

Hvorfor har ikke alle som

strengt og avmales i gru og avsky, f. eks. på veggene i Oslo Rådhus av de samme adrette kunstnere.

Slike mordmalerier innviedes av den heri sakkyndige, tidligere ordfører i Oslo, nåværende generaldirektør i Statsbanene E. Stokke.

Potemkin.

USA og kommunismen

Endelig har da De forente Stater fått øynene opp for Verdensfienden nr. I — kommunismen. Det organiserte arbeide mot kommunismen tok til her i vårt eget land, etter at Vidkun Quisling ved selvsyn i Nansens hjelpeaksjon i hungerdistriktene, tok arbeidet opp, etter at han hadde vært militærat-tasje i Russland og Finland og hadde de ferskeste inntrykk defra. Han måtte bekjempes for sin folkeopplysning mot kommunismen, og vi vet hva lønnen ble.

I Tyskland tok så Hitler opp saken også, da han øynet faren fra øst. Og derfor satte han i gang felttoget mot Øst for å få stoppet kommunismen i sitt utspring på dens egen jord. Og hadde ikke U.S.A. kommet med i krigen, ville antagelig hans forsett lykkes.

Nå har Sovjet med sin kommunisme og ekspansjon innfiltrert hele Øst-Europa i den samfunnsødeleggende politik.

Imidlertid har U.S.A. også nå fått øynene opp for den farlige sæd som såes i hvert eneste land i verden. Sovjet driver den politikk å t h u l e landene i n n e n f r a ved å få sine konspiratører plasert i nøkkelstillinger rundt i de forskjellige stater. En stor del av det amerikanske folk har allerede fått øynene opplatte, etter at atomspionene, som er avslørt både i England, Canada og U.S.A., og derfor er arbeidet tatt opp i U.S.A. med all kraft. Derover er det McCarty og hans kommisjon som arbeider for å rense de offentlige etater for den kommunistiske gift. Fremgangsmåten eller midlene kan naturligvis diskuteres, men arbeidet er i gang og har pågått hele tiden etter de mange avsløringer av atomspioner for Sovjet.

Man kan ikke åpne et eneste nummre av Dagbladet

deltok realt i Norges 62 dagers forsvarskamp fått Deltagermedaljen?

Greier den herskende klikk i lengden å benekte faktum?

Deltakere

i den annen verdenskrig.

FOLK og LAND

25. mars ble det holdt års-møte i «Interessentskapet Folk og Land». Årsregnskap og årsberetning ble referert og godkjent, og budsjett for 1954 vedtatt. Av årsberetningen framgår det at avisen går framover. Abonne-

mentstallet øker langsomt, og sikkert, men må bli større hvis avisens drift ikke skal hemmes alt for meget av trang økonomi. En abonnementskampanje ble besluttet satt ut i livet.

uten at det raser over McCarthy's fremgangsmåte. Men Dagbladet er jo snart på høyre og snart på venstre side av arbeiderpartiet, så man kan forstå at McCarthy ikke passer i dets kram. Men kunne det ikke la seg gjøre at U.S.A. selv fikk bestemme hvor dan man vil bekjempe kommunismen? Hva ville t. eks. Dagbladet si om et annet land skulle blande seg opp i våre indre anliggender? Men det mest virkningsfulle vil muligens være at alle vest-europeiske land opphevet kommunistpartiene og gjorde den farlige politikk ulovlig. Kanskje Quislings syn på kommunismen en dag kan bli aktuell politikk i alle land? Isåfall vil han få oppreisning, men ikke livet tilbake.

Argus.

Åndelig elite!

Fra «Litteraturspalten» i Bergens Tidende har jeg sakset:

FRANSK BILDE AV HITLER.

Den franske forfatteren Jules Romain har nå gitt ut det 27. bind av sin enorme roman-syklus. Den heter «Den gode vilje», og handlingen fører fram til midten av 30-årene.

I romanen er det blant annet en karakteristikk av Hitler:

Den tyske bandefører er av den slags menn som på takkammeret sitt leser alle mulige bøker i billigutgaver, en av dem som vandrer i timevis omkring i gatene i regnvær, en av dem som, når de står ved et gatekryss vender om fordi de tror at en røst kaller på dem, som stanser opp foran et barn som sitter på en trapp, stryker det over håret og ser inn i korridorens mørke, som stjeler seg til å rive ut et blad av en ordbok på et offentlig

bibliotek, som skjuler seg bak et tre i en park for å iakttå en kvinne som gir bryst, som nattens itder spør ensomme vandrere hva klokken er, for å se om vedkommende viker et skritt tilbake. Han lar seg røre av fuglesang, men kan på nært hold drepe sin beste venn. Han lever oftest i lett tilstand av somnambulisme.

*

Når man leser ovenstående kommer man uvilkårlig til å spekulere på om dette er et tilfelle av «på seg selv kjenner man andre». Særlig når man erindrer Ibsens ord: «Å dikte er å holde dommedag over seg selv.» Det skal muligens en del søppel til å fylle ut «27 bind av en roman-syklus», men det er allikevel trist å se den slags søppel fra en av Frankrikes «åndelige elite».

I Dagbladet ser jeg at Sigurd Hoel etterlyser en norsk sådan. Vi får håpe at denne norske åndelige elite, om den finnes, står på et adskillig høyere nivå enn det Jules Romain represente-

Humbug, Humbug!

Foruten de latinske store vismænd Har også Ibsen skrevet meget, som

Kan passe bra på den «patriotismen»,

Som her og andre steder forekom:

Når «vagten» væsentlig består av bøller,

Som altså skal forbedre en nazist

Ved hjælp av okseblod og tunge køller

Blir jo som regel resultatet trist! Og her har Ibsen skrevet noen noter

Som passer bra på pressens «patrioter»,

Og jeg siterer ham: «I navnet kjender,

Det kaldes humbug, humbug, kjære venner!»

I. Gh.

rer og som synes å ligge på linje med det politiske og moralske nivå i Voltaires og Rousseaus land i dag.

Ragnar Lund.

DET ER SAGT:

«Fra utenriksminister Kohts memorandum av 15. januar går det en kausalitetslinje via det norske nøytralitetsbrudd i Jøssingfjorden den 16. februar frem til den tyske militæraksjon mot Norge 9. april 1940. Ad den vei førte regjeringen Nygårdsvold fedrelandet inn i krigen.»

(E. A. Hedem: «Det norske nøytralitetsbrudd» s. 25).

Ekteskap

er 16. mars inngått i Buenos Aires mellom frøken Åse Olsen, Sandefjord, og styrmann kerøy, p.t. Las Floridas 250, Lars Fredrik Skahjem, Krå-Boulogne sur Mer, F.C.N.G.B., Buenos Aires, Argentina.

UKENS KRONIKK

Det var Molotovs njet som behersket Berlinkonferansen og det var en uryggelig makt bak hans ord. Og så spør man, om dette har videre perspektiver. Dertil kan vi svare et ubetinget JA. Og det bevises av den indrepolitiske utvikling i Sovjetstatene. Det er nemlig så mange ting som tyder på at stalinismen er avvirket og at PARTIET igjen har knesatt leninismen som ideologisk basis.

Den 21. januar feiret alle sovjetstater 30 års dagen for Lenins død på en måte som viser at de nåværende makthavere bygger sitt program utelukkende på Lenins lære. Det framgikk med all ønskelig tydelighet av den tale som partipresidiemedlem P. N. Pospelov holdt på minnemøtet i Moskva og hvor hovedvekten ble lagt på de to punkter, at Lenin var imot personlig diktatur i proletardiktaturets navn og at kommunistene kan leve og utvikles i fredelige forhold til den såkalte kapitalistiske verden. — Pospelov understreket Lenins ønske om å opprette diplomatiske forbindelser og handelssamkvem med de kapitalistiske stater. «Vi skal la dem i fred. Vi er til og med rede til å betale dem i gull for nyttige maskiner, verk-tøy og annet til transporten og industrien. Og ikke bare gull, men råstoffer». Og hva det personlige diktatur angår, sa Pospelov, at det fører til forringelse av partiets rolle, til nedsettelse av partiorganisasjonenes og sovjetfolkets skapende aktivitet og har intet tilfelles med den marxistisk-leninistiske oppfatning av den store betydning som ledende politikere og statsmenns retningsgivende virksomhet har». Dette er jo forsåvidt tydelig tale overfor Stalin-dyrkelsen.

Analysere man dette, vil man måtte innrømme, at tilbakeføringen til

leninismen betyr en revolusjon i sovjetstatens struktur. Det betyr ikke bare avskaffelsen av en personlig diktaturkultur, men også en overgang fra politistaten, som var Stalins verk, til partistaten, hvor administrasjonen er underlagt partiet og hvor alle direktiver er inspirert av partiånden. — Men kan således si at denne tilbakevenden til leninismen er en slags revolusjon i sovjetstatens struktur.

På det utenrikske plan er situasjo-

ste vesteuropeiske land har meget gode forbindelser med de radikale kretser innen sosialistenes organisasjoner, således i Frankrike og England. De har også stor innflytelse i Belgia og Italia — alle kjenner Nenni-sosialistene i Italia som samarbeider med kommunistene og er sterkt infiltrert av trozkister. De selvsamme trozkister har stillinger i fagforeningene og utøver en vidstrakt publisistisk virksomhet rundt om i de forskjellige land

kia og Ungarn fikk partiene instruksjoner fra høyere hold om å forby all propaganda mot Tito og sørge for personlige kontakter med Titos diplomatiske representanter i disse land. Et utslag av dette er også Djilasaffæren i Beograd. Tito, som sannelig ikke er noen tilhenger av «kollektiv maktutøvelse», ble tvunget til å kaste ut Djilas for ikke å stenge døren for Kominform — den skal tydeligvis stå på gløtt.

La oss være klar over at stalinismens begavelse og leninismens gjenoppstandelse vil gjøre det lettere å sammensveise verdenskommunismen. Det vil man komme til å merke gjen-nom øket virksomhet blant dem i Vest-Europa som representerer folkefrontpolitikken. Og pass bare på: Kreml vil nok snart finne anledning til å flytte den kalde krigens front fra statenes grenser til de sosiale skiller-injer som går gjennom Vestens samfunn.

Det er klare hjerner som planlegger fremtiden for kommunismen, og leninismens gjenkomst er et av midlene til å konsolidere verdenskommunismen og styrke Moskvass stilling i utenrikspolitisk henseende på lang sikt. På den bakgrunn må man også se Berlinkonferansen, hvor Molotov tok alle stikk hjem.

*

La oss bare til slutt gjengi slutten av Pospelovs tale på minnemøtet i Moskva 21. januar for «revolusjonens genius, SUKPs skaper, den sosialistiske stats grunnlegger, den store leder og fører for arbeidsfolket i hele verden, Vladimir Iljitsj Lenin»: «Leve vårt ærerike parti, Sovjetunionens kommunistiske parti. Leve sovjetfolket. Leve leninismen!» — Stalin var gjemt og glemt.

Det blåser ny vind i Kreml

Leninismen til ny heder og verdighet

nen kanskje ennå mere interessant. Det var Stalins måte å tolke leninismen som førte til skillelinjen mellom kommunistene ute i den store verden. Nå er stalinismen begravet og dermed er mulighetene til stede for en ny plattform for et felles kommunistisk syn, idet Lenins lære er brukbar som ideologisk kilde for alle slags kommunister.

Det finnes tre fremtredende grupper innen verdenskommunismen utenfor sovjetpartiet: 1) Trozkister, 2) Titoister og 3) Kommunistiske sympatisører i de forskjellige sosialistiske partiers venstrefløyer, og de skiller seg fra stalinkommunistene bare ved at de ikke godtar Stalins taktikk og tolkning av prinsippet proletariats diktatur.

Den mektigste av disse grupper er trozkistene, kanskje ikke kvantitativt, men desto mere hva innflytelse angår. De består av trenede ideologer, høyintellektuelle, fagforeningspamper og sosiale ledere, som de fle-

og er vel organisert og kamuflert. — Om deres virksomhet for øvrig vet man ikke meget, men vi har tidligere omtalt at de har holdt to kongresser i Sveits etter verdenskrigen, i 1948 og 1949, og de beslutninger som ble vedtatt der øket trozkistenes samarbeide med kommunistene, dog uten organisasjonsmessig samarbeide med Kreml.

Titoister finnes ikke bare i Jugoslavia, men også i den meget utbredte opposisjon i de kommunistiske randstater. Stalinistene bekjempet dem og utslag av denne kamp var både Slanskyprosessen i Prag og Komulka's arrestasjon i Polen.

Det er på det rene at ny vind blåser i Kreml og at moderne leninister derborte begynner å gjøre tilnærmelser til titoistene og det ikke bare i Jugoslavia. Så sent som 31. januar i år vedtok Kominform en appell til Tito om å bilegge gamle uoverensstemmelser og om å vende tilbake til sovjetrandstatenes familie under Kominforms vinger. I Polen, Tsjekkoslova-

De "store" Polske eventyr i Berlin

A snakke om de store i forbindelse med «seierherrene» fra den 2. verdenskrig har lenge vært noe mer enn en komedie.

Tiden har vist at de seiret seg til døde.

Da Frankrike og England erklærte Tyskland krig i 1939, da begikk de en forbrytelse mot menneskeheten, som dessuten var den største dårskap i historien. Dilettantene og spekulantene i den kapitalistiske verden førte Europa og det fjerne østen opp i en situasjon som de ikke lenger vil være i stand til å mestre. De har derved tilrettelagt en langt raskere fremgang for kommunismen enn ellers ville vært tilfelle. — Om vestmaktene av økonomiske årsaker fant Hitler aldri så usympatisk i slutten av trettiårene, så burde de ha forstått at de aldri ville greie å beseire verdenskommunismen uten Tysklands hjelp. — Nu forsøker riktignok vestmaktene å stimulere seg selv med den fattigmannstrøst, at Hitlerismen var like farlig som kommunismen, skjønt de vel vet at en slik påstand er tøff. — Les Times og Aftenposten fra begynnelsen av trettiårene, så vil man få se noe annet.

Eller les Mein Kampf eller Quislings taler og spør om ikke forutsigelsene har holdt stikk!

En så desperat situasjon som den verden er ført opp i av de såkalte store, inklusive Roosevelt, overstiger alle tenkelige begreper. — Europas deling i to fronter, rustet til tennene, det er det disse store har etterlat seg, og kommunismens predning i alle land som ild i tørt gress.

For å skjule for seg selv og andre, hvilket ynkelig resultat seiren ga, satte de i gang et kjempemessig domsapparat fra Nürnberg til Kirkenes, kanskje for å avlede oppmerksomheten fra hovedsaken.

Og alle som ble dømt — det var kommunismens erklærte motstandere. Dette ble bl. a. manifestert av tusenvis av norske frontkjempere, som satt selve livet inn. Og hvilken belønning fikk de?

En av de dømte.

Warszawa (FEI). I den polsk-russiske vennskapsmåned som sluttet 8 november ifjor, var Warszawa Radios hallomann så uheldig å begå følgende feil da han annonserte en barnetime:

«Kjære barn,» begynte han. «Jeg vet at dere ikke ønsker å høre eventyr om konger, dronninger, slott, hekser og troll slik som man pleide å fortelle dere i gamle dager. Derfor skal vi fortelle dere andre slike eventyr — men i en ny versjon — eventyret om Warszawas gjenoppbygging, eventyret om den polske soldat, eventyret om det polsk-russiske vennskap.»

EN GOD ATTEST

Ekspedisjonssjef Hasle har bare godt å si om fhv. minister Hustad

Ekspedisjonssjef Hasle satt som den fhv. minister Hustads intime medarbeider i arbeidsdepartementet under hele okkupasjons-tiden 1940—45. Hustad fikk livsvarig konsentrasjonsleir etter den såkalte «frigjøring», Hasle ruslet videre i kaos i departementet og fikk den nødvendige spenning ved å lese Øvre Richter Frich på fyrabend. Han har etter eget si-gende et veldig bibliotek av de- tektivromaner i sitt hjem, iflg. Nasjonen for 1. mars 1954.

Etter sin innstilling til «retts- oppgjøret» mot de såkalte «lands- svikere» må den fhv. ekspedi- sjonssjef under okkupasjonstiden riktig ha følt seg som helten i en førsteklasses Edgar Wallace ro- mann, det har sikkerlig vært en interessant jobb for ham å ar- beide «illegalt» med full gasje av de samme myndigheter som det må ha vært ham som god nord- mann en daglig vemmelse å sam- arbeide med, inklusive fhv. mini- ster Hustad, som for sitt samar- beide med Hasle ble belønnet med livsvarig straffarbeide.

Nå er Hasle blitt 70 år og ka- ster i den anledning et tilfak- blikk på sine sjefer i deptet. Hør hva han sier derom i Nasjonen:

«Jeg har arbeidet under stats- råder av alle politiske avskygning- ger. Jeg er selv konservativ — iv- rig høyremann, det har jeg aldri lagt skjul på. Men en departe- mentsmanns første bud er loja- litet overfor de folkevalgte. Og jeg må si jeg har samarbeidet ypperlig med alle mine statsråd- sjefer. De har alle vært hygge- lige mennesker.»

Fhv. minister Hustad var en av disse hyggelige mennesker som Hasle gir en slik strålende attest.

Det må jo være hyggelig for Hustad å lese om det hyggelige

Prins Harald

arbeider med å få den amerikanske aksent ut av sitt «flytende engelsk»

Ukebladene og dameblade- nes ekstatistiske omtale av de mest trivielle detaljer i kon- gefamiliens liv må utvilsomt ofte virke ganske pinlig — også på denne! Særlig takt- løst er det vel at disse blad stadig gjenoppfrisker lands- flukten i 1940 som et særlig glortrek, istedenfor å kaste et glemselens slør over at det norske folk ble sittende igjen så ensomt og forlatt.

Som nummer en i all denne registrering av prinsesseknip- ling og stripet Linge- og Lo- rentzenslips kommer Harald Griegs «Alle Kvinners Blad». Grieg har jo ennå ikke fått Storkorset av St. Olav for si- ne heraldiske broderier.

Kronprins Olav må etter si- ne goodwill-turer i U.S.A. gremme seg over nedenstående passus i en hyldestartikkel til prins Harald i «Norsk Da- meblad» nr. 2—54, s. 9:

«Den eneste ergrelsen Ame- rika-oppholdet skaffet ham (prins Harald), er den ameri- kanske aksenten som det har tatt ham år å plukke ut av sitt flytende engelsk.»

Hvordan vil amerikanerne se på den dollarsøkende Ola Marshall-nordmann — når de får høre at prins Harald stre- ver så sterkt med å få U.S.A. ut av sitt «flytende engelsk»?

Det må heller ikke glemmes at det var president Roose- velt som ridderlig tok seg av kronprinsessen og barna etter landsflukten. — Og man bør jo ikke forskjerte velkomsten en eventuell neste gang?

Mataco.

samarbeide i departementet og et lite lyspunkt for ham er det muli- gens å få denne gode attest ni år etterpå.

Men så var det rettsstaten Norge da, og om det virkelig eksis- terer noe som heter likhet for loven her på berget. Vi vil fore- slå for Hasle at han innlemmer i sitt detektivromanbibliotek de to kjente røverromaner Berggravs «Folkedommen over NS» og Erik Solems landssvikanordning. De er å få i bokhandelen til sterkt nedsatt pris.

Faust.

LOOK AT NORWAY

Innrømmelsens piller er bit- re å svelge. Spesielt når det er slike piller som tar glansen av ens fasade.

Anders Burås har gjennom lengere tid sendt reisebrev til Arbeiderbladet fra en rund- reise i De Forente Stater. I et av disse reisebrevene -- fra 6. mars sistleden — skriver han bl. a.:

«Folk som interesserer seg for slikt, har sagt oss at bare Finn- land kan måle seg med Norge i po- pularitet her i Amerika. Det kommer av den forbannede dol- largjelden som finnerne alltid hu- sket å avbetale, enten det var krig eller fred. Den ramsa har vi nå fått høre hundre ganger.

Norges anseelse springer fra an- dre kilder. Til å begynne med trodde vi den skyldtes Ibsen, Grieg, Amundsen, Nansen, han- delsflåtens innsats og norsk mot- standskamp under krigen. Det var deilig så lenge dette varte, men vi ble gradvis nødt til å innrømme at den i hovedsaken skrev seg fra noe helt annet. Den er en refleks av den respekten som norsk-amerikanerne nyter.»

Amerikanerne vet av Sonja, Flagstad og skiløpingen, men de vet enda mere om Italias Tosca- mini, d'Anunzio og Ravioli, så det er ikke slikt som gjør at vi stik- ker oss ut. Bare en eneste gang på reisen traff vi en mann, som be-

Strengere postsensur i Polen

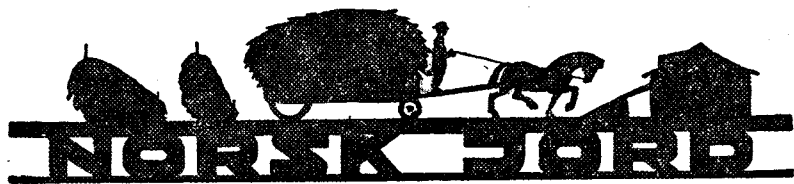
Wien (FEI): Nye regler for sensur av brever fra Polen til utlandet ble satt i kraft mens Berlin-konferansen pågikk. Etter anmodning fra Warza- wa-regimet etablerte de russi- ske sikkerhetsstyrker et eget postkontor i Øst-Berlin. Alle brev til Polen adressert til Vest-Berlin og Bundesrepu- blikken ble omadressert av hovedpostkontoret i Frank- furt am Oder til sensorene ved det spesielle postkontor i Øst-Berlin.

Det polske vaktholdet ved Oder ble også forsterket un- der Berlin-konferansen. Me- ningen har antagelig vært å hindre flyktninger å komme i kontakt med å gi øyenvitne- meldinger til de tallrike vest- lige korrespondenter som be- fant seg i Berlin på den tid.

undrende talte om den norske motstandsbevegelsen.»

Herregud! Også ai som gikk her og trodde at all verden — og U.S.A. i første rekke — var slått ned i stolene av ære- frykt for Norges lederskap i den annen verdenskrig! Ja, ja, slik kan en gå rundt og lure seg sjøl fordi fantasien var sterkere og mere villende enn beskjedenheten.

Bittert?

Den megen lærdom

Skattedirektøren forsvarer sine uhyre detaljerte spørre- skjemaer for jordbruksligning med at ligningsvesenet må ha en slik masse besvarelser av detaljspørsmål for å kunne kon- trollere bondenes selvangivelse uten å foreta bokettersyn.

En regnskapsførende bonde er dermed pålagt langt større arbeidsbyrde med selvangivelsen enn en forretningsdrivende.

Vil ligningsvesenet foreta bokettersyn hos en forretnings- drivende, må vesenet selv bekoste det. De må innfinne seg hos den forretningsdrivende, hvor bøker og detaljer kan granskes.

Bonden derimot forpliktet til å trekke ut av regnskapet hundrevis av detaljer, bokføre dem i omfangsrrike skjemaer i tallrike rubrikker og legge det hele ved selvangivelsen.

Bonden tilpliktet faktisk hvert år på egen bekostning å legge alt til rette for ligningsvesenets bokettersyn.

Det er forskjell på folk.

Har ligningsvesenets tåkete forestillinger om jordbrukets økonomi, eller har den megen lærdom gjort det rasende?

Per Saldo.

Rystende minner

Når en tar for seg aktstykker fra krigstiden og studerer nærmere hva en del prominente personer, som anså seg berettiget til å være toneangivende, uttalte dengang, — så kan det gå en ganske kaldt nedover ryggen.

Vi kan f. eks. tenke på Kirke & Kulturs årgang for 1940, som i sannhet er rystende lesning den dag i dag.

Berggrav utfoldet en beskjeftig og upåkallet aktivitet som idag virker helt desperat og nokså fjollet både i tankegang og språkbruk. Han betraktet seg tydeligvis selv som en slags hovedperson, og en prest som besøkte ham engang i 1940, fortalte etterpå, at en fikk inntrykk av, at Berggrav betraktet seg selv som den nærsagt eneste, som kunne greie brase- ne i den vanskelige tiden. Hans rundskriv sommeren 1940 til prester og menighetsråd virker idag slik som det også på mange virket dengang, fullstendig opprømt og masete, at her må noe gjøres og her må jeg og kirken gå foran, — og så kom-

storpaveprogram. Det er et helt nytt system som er innført her i landet. Norge er blitt et veldig pævedømme med en hel masse paver, som hersker og regjerer til den store gullmedalje. Nu gjelder det bare å trampe mest mulig på sine medmennsker. Det er et slikt brødnidd over alt at det er i sannhet redselsfullt.

thor.

*

Man burde vel vende seg beklagende bort fra en så nederdrettig ubeføyethet som dette anonyme innlegg var. Men selv om man ikke kan føle seg oppirret av slikt nonsens, så er det vanskelig helt ut å unnlate å svare med noen ord.

Brevskriveren utpeker seg selv ved å kalle redaktøren en «feiging», såsom hans egen anonymitet jo beviser, at det er akkurat hva han selv er, mens redaktørens opptagelse av «feigings» svinaktighet viser mot.

Og så er det sikkert den frykt som alltid følger like i helene på ondskap, som gjør at brevskriveren skjuler sitt åsyn og navn — for der ligger jo en gemen ondskap bak hans ord: — Alle NS-folk fortjener å sitte i fengsel.

Dessuten har vi i hans ord: «Dere trodde vel da dere ble med i NS, at dere riktig skulle briske dere, hvis tyskerne vant» — en eklatant avspeiling av hans egen egoistiske og fordelsberegneende innstilling, — for han har jo bare flyttet sin egen — og sine klansmenns — beregneende tenkemåte over på oss andres side av det politiske plankevrk, der — med bruk av et av Jesu lignelsesord — «skiller fårene fra bukke- ne».

Fredrik J. Geddebro.

mer en tåpelig blanding av religion og politikk, som nærmest virker vammel.

Det var vel derfor nokså be- grunnet, når sendingene fra London gjorde helvede hett for Berggrav, og da var timen kommet til alle slags forklaringer og harmoniseringsforsøk, at sån og sån hadde jeg ment, og ellers en masse snikk-snakk om mannen i månen og pavens skjegg.

Hvis Berggrav i steden hadde holdt kjeft, ville kanskje mye gått annerledes, og kirken ville unngått den tragiske splittelse som dengang ble søkt forklart som et religiøst fenomen, mens det ene og alene var en politisk dra-kamp, som kirken burde holdt seg borte fra. Da ville det kanskje også sett annerledes ut på det kirkelige felt enn det gjør i dag.

Det kirken gjorde, for en stor del under ledelse og inspirasjon av Berggrav, var uten enhver betydning for krigens gang. Men det bidro til en forvirring, som kirken og prestene enda ikke er kommet over. Når Berggrav søkte å få det til at kirkens kamp var upolitisk, så kan vi bare se gjennom årgangene av Kirke & Kultur etter 1940 og se hvilke felter Berggrav beveger seg på og omfatter med sin altetende interesse, så vil man vel få et lite inntrykk av sannheten med dobbelt bunn.

En gransker.

DET ER SAGT:

«President Gerhardsen uttalte i sine riktige og vakre ord ved Stortingets åpning at selv voksne mennesker i vårt land husker knapt hvordan det var i en verden med virkelig frihet og trygghet. Det er en dyp sannhet. Det er ikke bare det, voksne mennesker knapt husker, de husker ikke hva det vil si å leve i et fritt land. Hvis de hadde husket det, ville de fremlagte budsjetter ha vakt et ramaskrik fra landsende til annen, ville den parlamentariske praksis som har vært fulgt i disse år, ha møtt en så sterk motstand at en hvilken som helst regjering ville ha vært nødt til å fravike den.»

(Hambro i frontaledebatten 22. 1. 54).

Østeuropeiske . .

(Forts. fra side 1.)

og fremst er gjort i den hensikt å gjøre inntrykk hos araberstatene... ..

Hvis man imidlertid studerer kommunistenes offisielle emigrantoppgaver, så viser det seg at den overveldende majoritet av flyktningene som kom til Israel kom fra kommunistokkupert område, jernteppelandene, Sovjet-Samveldet og Øst-Tyskland, men det er bare en forsvinnende del som er vendt tilbake. Av de 50 000

Historisk sannhet

I sin bok «1905 og 1940» (Tanum, 1953) sier minister Einar Maseng bl. a.:

«Propagandaen har tumlet en god del med vår historie. Tre skjebnear i denne: 1807 da vi ble dratt inn i krigen om Frankrike, 1940, da vi ble dratt inn i krigen om Tyskland, og 1949 da vi ble dratt inn i den vepnede vest-øst-rivaliseringen, har vært kombinert på en måte som har tjent bestemte interesser.

De historiske legender som i tidenes løp har vært skapt av politiske grunner, er talløse. Noen av dem har figurert i de historiske lærebøker gjennom århundreder og gjort sin virkning fra slekt til slekt.

Det falske bilde som har vært gitt av forhistorien til 9. april har ikke liten skyld i at Norge nå er kommet i en så betrengt situasjon.»

Dette er greie ord for pengene og sannheter som ikke kan bestrides. La oss se på hva skolebarn i dag lærer under historieundervisningen i norske skoler. Vi siterer etter en artikkel av Trygve Bull i Arbeiderbladet 10. mars d. å.:

«Det må være noe i veien et steds i den øverste ledelsen av vårt skolestell når en bok som f. eks. siste utgave av Tormod Knutsons Norgeshistorie er blitt godkjent — bl. a. med dens appell til den mest primitive sjåvinisme. (En liten smakebit: Det store forferdelige røverfolket hadde midt i svarte natta overfalt landet vårt.

Men... så ble det utnevnt et såkalt administrasjonsråd av gode nordmenn. Men det syntes seg snart at de ikke ville danse etter tyskernes pipe, og så ble Quisling på nytt lag statsminister med ei regjering av norske landsforredere. — (Hva kaller vi en mann som stiller seg som Vidkun Quisling? Hvorfor kunne ikke tyskerne bruke administrasjonsrådet?)»

Tyskerne var herrer i landet og for fram som de verste udyr.

De som holdt oppe motstanden mot tyskerne i alle lag av folket er blitt kalt heimefronten. (Hva var heimefronten?)»

Folk fant på mange rare ting også, bare for å ergre tyskerne. På murveggene i byen, på veiskilt og gjerdetolper, ja nær sagt over alt, så en en slags tegning som så slik ut H7. Det skulle bety Haakon 7. Tyskerne ergra seg både gule og grønne over disse tegningene... Dere kan tru at også skolebarna var kjekke i denne tida. Når de var ute på ski, tegna de H7 i snøen med skistavene sine...

Et stort og merkelig eventyr er historia om «gutta på skauen», som de ble kalt. De «lureste» og modigste av guttene dreiv som «sabotører», d.v.s. de prøvde å ødelegge mest mulig av tyskernes krigsmidler. Og ikke sjelden greide de det utrullige. (Nevn noe av det som «gutta på skauen» gjorde for landet vårt!)

(Tormod Knutson: Vårt folks historie. — Godkjent til bruk i folkeskolen etter skriv fra Kirke- og undervisningsdepartementet av 30. oktober 1950).

Skal vi være enig om å si stakkars barn og stakkars skole? Autorisasjons-instansen i Kirke- og undervisningsdepartementet, må snart være moden for psykiatrisk granskning. Ved fulle fem kan den umulig være!

H. N. H.

som forlot Israel igjen, så er det bare 57 som man vet vendte tilbake til Romania. La oss anta at dette tall (som kommer fra offisielle kommunistiske kilder er for lavt regnet og anta at 250 før eller senere vendte hjem, mens resten reiste vestover, så betyr det at 0,5 pst. reiste til folkedemokratiene, mens 9,5 valgte det kapitalistiske vesten — det t tiltross for at det her dreiet seg hovedsakelig om østeuropeiske jøder.

Det er en velkjent sak at det for jødene er meget lettere å emigrere fra kommunistlandene til Is-

rael, da det er svært vanskelig å få visum til Vest-Europa og Amerika. Mange av de som forlot jernteppelandene for Israel gjorde det derfor kun i den hensikt å være der en kort tid for så å kunne reise videre, de flest til Amerika. Derfor kan de oppgaver som «Warszawa Radios Tel Aviv korrespondent» har vært så vennlig å gi oss brukes som et slags valgresultat, et resultat meget uheldig for folkedemokratiene. Likeledes viser det seg at jødene har vært meget smartere enn kommunistradioens hallomenn og korrespondenter.

En dansk røst om kritikk og kritikere og Ola O. Furuseth

Hans Artikel i Nr. 2 var genial — men desværre ikke klart formulert, og derfor af nogle Læsere misforstået — dog ikke af Sofus Nakkim i Nr. 7 — men ingen god NS-Mand kan være enig med ham i at forsømme at støtte det Blad, som optog Artiklen, der fremsatte et hidtil meget misforstået Synspunkt — det, som Ola Furuseth kalder «survet om oppreisning».

For det er ikke os, som Uretten gik ud over i 1945, der trenger til Oprejsning — saa sandt som Oprejsning jo er et mentalt Begreb — men derimod de Aandssvæklige og Kujoner, der i Frykt for de forholdsvis faatallige Banditter og internationale Gangstere udøvede denne Historiens hidtil i Nordens Riger mest nederdrægtige Uret, hvilke de som bekendt gjorde for at redde deres egne Pelse, hvad de jo ogsaa opnaaede. Men deres Ære er tabt for

bestandig, og derfor er det dem, der trenger til en Oprejsning, som de dog aldrig vil kunne opnaa. Tværtimod. Medens vi andre, saafremt vi ikke svigter vore nordiske og kristne Idealer, aldrig skal trænge til social Oprejsning. Fremtiden tilhører os.

Stilfølgelig tynger det paa os i Tiden, at den store overfladisk tænkende — eller helt utænkende — Hob af vore nordiske Folk — intimiderede af Maskinpistoler, forloren og forløjet Præste- og Pressepropaganda — af Frygt endnu staar paa Hyklernes, Løgnernes og Kujonernes Side. Og her er det, at vi med oprejt Pande maa fortsætte med Udbredelsen af den sande Oplysning, der — lige saa sikkert som Nat bringer Morgen — vil tilintetgøre den endnu herskende Mørkets, Løgnens og Urettens Sejr, der har holdt sine uhyggelige Orgier siden 1945. Lad os gaa frem i Kraft af Bjørnsons Ord: «Gaar Støt-

terne i Stykker, og Vennerne faar Nykker, saa sker det blot, fordi du godt — kan gaa foruden Krykker.»

Det er ogsaa godt at erindre Mænd, som gamle Hans Mikkelsen i Aabenraa, der lige er død 82 Aar gammel. — Han savnede aldrig den «Oprejsning», som mange i Misforstaaelse efterstræbte. Da hans Landsmænd i Titusindvis blev hentet i Kvægbiler og kørt bort til Koncentrationslejrene, som de saakaldte Internater jo var, var han parat til Afhentning, fordi han havde været en ivrig National-socialist og Medlem af Partiet lige til 5. Maj.

Men af en eller anden uforstaaelig Grund ble han ikke afhentet.

Og da saa lidt senere Bogen med Navne og Adresser paa Partimedlemmerne, der særligt skulde lægges for Had — det saakaldte «Bovrup Kartotek» — udkom, saa stod hans Navn heller ikke der. Han skrev til «Modstandsbevægelsen» og spurgte HVORFOR, naar han dog havde været Partimedlem fra dets Begyndelse og faktisk var det endnu. Han protesterede og motiverede sin Klage med, at

ETTERNØLERE

Hold ut. Gi ikke opp. Glem ikke at 93 000 nasjonale er en makt i et lite land som vårt, når de alle er besjelet av det samme ønske. I dag som før. I dag gjelder det vår ære. Saa som i 1895. Vi som den gang var unge ble enig om å ta konsulatsaken i vår egen hånd. Med fast beslutsomhet rustet vi og øvet vi år etter år. I 10 harde år. Men i 1905 var vi i militær henseende så sterke at vi kunne sette vår vilje igjennom og løse oss fra unionen med Sverige. Vi var enig og alle besjelet av det ene ønske. Vi kunne mer. Vi kunne og vi reiste Norges gamle kongestol. Og på den kunne vi også sette en mann av vår egen gamle kongestamme. —

Vi var enig og derved hadde vi en styrke som senere holdt ut i en tid da nesten hele verden var i krig med hinan-

det kunde skade hans ansete Slægt i Fremtiden, hvis ikke nogen af Familien havde staaet paa «den rigtige Side» i denne Galskabens Periode.

Frederik J. Geddebro.

nen uten at vi ble innblandet. I 1925 stod det nasjonale Norge med våpen i hånd fast besluttet på å verge landet mot kommunismens revolusjonsbølge som skyllet inn over vårt land under anførsel av det brukne geværs menn. I 1930 ble det dannet et politisk parti, Nordisk Folke-Reisning av en gruppe nasjonale for å advare det brukne geværs tilhengere om det livsfarlige ved å forsømme landets forsvar. Under dettes senere navn av Nasjonal Samling verget det landet mot nød og sult og fattigdom og undertrykkelse fra den tyske militærmakt, som i øyeblikets norske militære av makt hadde funnet det nødvendig å sikre seg mot at dets fiender kunne bruke vårt land til å anfalle det i en ubeskyttet flanke. Og dermed lyktes det for det okkuperte landet vårt å holde det sivile liv i gammel nasjonal gjenge og utenfor krigens alt for store innflytelse.

Under hele den tyske okkupasjon var det ingen tyskere i den norske administrasjon og ingen tyskere i det norske

JOAO DAS REGRAS

En «ny» rett

Autorisert oversettelse for Folk og Land

10

Gauleiter Streicher begynte sin forklaring med en bemerkning om «at han under sitt fangenskap var blitt mishandlet av amerikanske offiserer og soldater, akkurat på samme måten og etter samme metoder som dannet anklagegrunnlaget for «De Forrente Nasjoner» mot Gestapo:

«Streicher, som talte med høy og arrogant stemme, fremkalte de voldsomste scener som Domstolen på uker hadde vært vitne til, da han — i vitneboksen — erklærte at han, etter å være arrestert av amerikanske tropper, ble tvunget til å tilbringe 4 døgn i fengslet i Freising, hvor han ble pisket og påsatt håndjern. Med disse på tvang man ham til å kysse de skitne føttene til negersoldater ved siden av visse andre ting...»

(«Daily Telegraph», 27. 4. 1946).

Streicher uttalte videre:

«Man spyttet meg i ansiktet og inn i den åpne munnen min! Når jeg bad om vann, fikk jeg til svar at jeg kunne drikke av latrin!»

(«Newsweek», 6. 5. 46.)

Den eneste måten Hevndomstolen reagerte på overfor denne grove beskyldning for brutal behandling av fangene var denne: Streichers uttalelser ble av Domstolen feid til side som — «irrelevante»...

En nøytral jurist kan bare trekke en eneste konklusjon: bare når det dreier seg om tyskere blir mishandlinger av fanger betraktet som «forbrytelser mot menneskeheten». Gjelder det de Allierte betraktes de selvsamme forbrytelser som «irrelevante», og følgelig hører de til kategorien norma-

le tilfeller av «demokratisk justis»...!

Hess ga den 14. 1. 1946 en detaljert fremstilling av de forgiftninger og den tortur han hadde vært utsatt for under sitt fangenskap i England. Resultat: absolutt tausket fra Hevndomstolens og den jødiske verdenspresses side!

Men ikke bare mange av de tiltalte, — også tyske vitner var modige nok til å gjøre verden bekjent med den tortur de var blitt utsatt for fra disse forbrytere som i Nürnberg breiet seg som «dommere». Et eksempel herpå får være tilstrekkelig:

Feltmarsklak Milch (av luftvåpenet) sa i begynnelsen av sin forklaring at «han under sitt krigsfangenskap i England var blitt slått så voldsomt i hodet og på kroppen, og at hans hukommelse hadde lidd slik ved det at han hadde tapt evnen til å erindre detaljer». («Daily Telegraph», 12. 3. 46).

Alle politikere og alle jurister som virkelig anstrenger seg for å komme frem til sannheten, kan følgelig uten vanskelighet skjønne hvilke

forhold det var som fikk den tidligere generalguvernør for de polske områder, dr. Hans Frank, til å uttale at «der måtte hengå tusen år før de tyske forbrytelser ville bli glemt og utslettet! I hvert tilfelle er de notater Frank gjorde i sin dagbok den 28. 8. 1942 meget interessante indisier med hensyn til den holdning og de overbevisninger Frank hadde før han ble tatt til fange av de Allierte. Under ovennevnte datum skrev han nemlig:

«Jeg bekjenner at jeg nu og alltd vil være nasjonal-socialist og Adolf Hitlers lojale tjener, — ham som jeg har tjent siden 1919!»

Et annet indisium, som ikke kan elimineres ved noen slags «bekjennelse», og like fantastisk som det foregående, var Franks selvmordsforsøk ved å skjære pulsårene over på seg i fengslet. En slik kjensgjerning er et opplagt bevis for at Frank ønsket å være trofast mot sin Führer og sitt ideal, mens han enda var herre over sitt eget tankeliv! Om man kanskje enda hører noen si at «fangevokterne i Nürnberg beskri-

ver Frank som et menneske som lever i en tilstand av religiøs ekstase» («Daily Telegraph» den 20. 4. 1946), så står det bare igjen for enhver objektiv aikttagere å forme sin dom over en så merkverdig forandring i overbevisningen!

Verden er SS-general Kaltenbrunner stor takk skyldig for en opplysende forklaring angående den elegante og «demokratiske» måte forhørene foregikk på. Som kjent kunne ikke Kaltenbrunner i månedsvis delta i rettsforhandlingene på grunn av en «hjernerystelse» (!!) Kaltenbrunner var omsider blitt helt utkjørt av en «amerikansk» (?) aktors injurier (han bar det smukke navn A m e n). Amen hadde forelagt ham dokumenter, hvis riktighet han energisk bestred, og uttalte til slutt:

«Jeg forlanger at han opphører med sine forsøk på å hensette meg i en tilstand av sammenbrudd. Jeg er vant til at hans fornærmelser, som han har drevet på med å brøle til meg under mere enn 100 forhør siden jeg ble tatt til fange for over et år siden! Endog min gamle og kjære

- Billig god mat -

NYSALTA UER leveres nu i heltønner, halvtønner og kvarttønner til handlende og forbrukere. Kvarttønner selges forbrukere for kr. 45.— 25 kg. netto. I halvtønner 50 kilo kr. 75.00 — heltønner kr. 140.—, handlende engrospris.

OTTO OTTESEN-HAVNERAAS A/S
Telef. 1630 - Kristiansund N.

arbeidsliv. Alle norske lover som ikke kolliderte med krigens hensikt, var den hele tid i full kraft og ble under hele okkupasjonen håndhevet av norske jurister under norsk styre. Det kan ingen benekte.

Ta det bare rolig at dere blir beskyldt for å ha vært nazister. Nekt bruken av den dumme betegnelsen N.S. Den er blitt synonym med å være tyskere. Nasjonalsosialister er dere. Og 93 000 nasjonalsosialister er en sterk makt i et lite samfunn, når de bare holder sammen og er besjelet av en felles følelse. De andre er ikke nasjonale. De er internasjonale. De vil være i krigsallianse med den ene av de to store politiske motstandere.

Vi nasjonale vil være nøytrale. Vi nasjonale vil ha garantert nøytralitet. Slik som

vi hadde det før i tiden. Vi vil ha et vel bevestret nøytralt og helt suverent fritt Norge. Vi vil ikke ha plikt til å ta parti i en krig mellom de store land. Men vi vil atter ha evnen til å bite, hvis noen vil komme oss for nær. Vi vil leve vårt eget nasjonale liv nå som før. Vi kunne det for 50 år siden. Det samme vil vi også i dag. Hold bare ut. En dag trenger de andre oss, når de politisk er i nød. Da blir det vår tur.

Kaptein C. F. Graff av Øhr.

VART MÅL I AR
er
en ny abonnent
fra hver leser av
FOLK OG LAND.

Da kan vi love dere alle et ennå bedre blad med en sikker fremtid.

Ivar Lykkes telegram

Den anerkjent gode nordmann, tidligere statsminister Ivar Lykke ga våren 1940 uttrykk for synsmåter som mange nordmenn er blitt straffet for å ha fulgt.

C. J. Hambro gjengir i boken Historisk supplement på side 97—98 et brev som Ivar Lykke sendte ham fra Tannes (Sverige) 5. mai 1940, hvori det bl. a. heter: «Vedlagt følger utkast til et telegram som i forbedret engelsk form burde sendes til den engelske parlamentgruppe. Jeg overlater til deg å sende det, hvis du anser det for opportunt.» — (Det gjorde Hambro ikke)!

«To the British group of the Interparliamentarian Union, Parliament, London.

We claim justice for Norway stop. The German occupation was provoked by British mines deposited in norwegian waters to prevent shipment of schwedish ironore. No you consider leaving us to our fate stop. Bombing our cities will not make us free

only still poorer. We pray that you take steps to open negotiations for general peace (even at costs). To continue this war will ruin half the world. Great Britain included.

Norwegian Group
Ivar Lykke.»

Oversettelse:

Til den britiske gruppe av den interparlamentariske union, Parlamentet, London.

Vi krever rettferdighet for Norge stop. Den tyske besettelse var fremkalt av britiske miner i norsk farvann for å hindre skipning av svensk jernmalm. Dere tenker vel å overlate oss til vår skjebne stop. Bombing av våre byer vil ikke gjøre oss frie, bare ennå fattigere. Vi ber innstendig om at dere tar skritt til å åpne alminnelige fredsforhandlinger (selv om det skulle koste). Å fortsette denne krig vil ruinere halve verden, Storbritannia inkludert.

Den norske gruppe
Ivar Lykke.»

Redaktører av aviser i okkupasjonstiden som hadde skrevet ovenstående var uten tvil blitt straffet for «bistand til fienden».

Alek.

Følgende bøker av Gustav Heber fåes direkte tilsendt fra ham til følgende priser + porto:

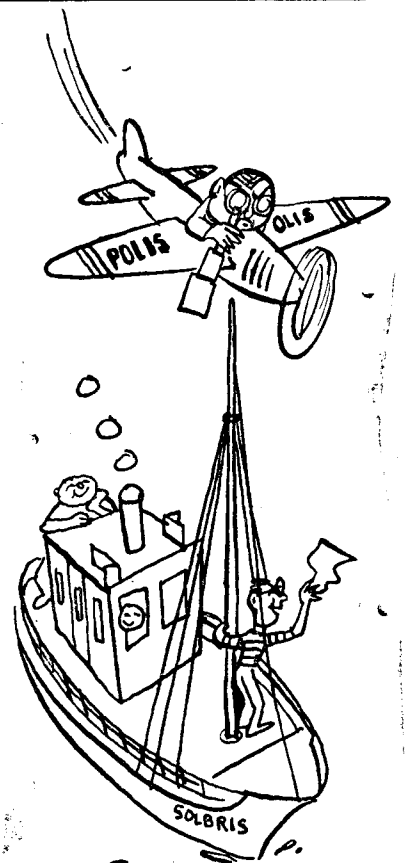
Vår Rases Urtid
Vår Rases Mentalitet
Harald Hårfagres Forhistoriske Studier
Tilværelsens Gåte
Hver kr. 2.00.

Numedals Fortid, I.
Nordmennenes Historie I og II
hver kr. 4.00

Hallingdals Fortid I
Sidste istid
Merkelige stedsnavne
Ethiske problemer,
hver kr. 5.00

Norske Bønder, kr. 7.00
Norsk Adel, kr. 10.00

GUSTAV HEBER
Oscarsgt. 49, Oslo

R. ASTRUP NIELSEN:

Eventyret om Solbris

300 sider — Rikt illustrert

Kr. 13.— innb.

Portofritt ved forskudd

Et lite restopplag selges nå ut. Hvis De ennå ikke har den må De benytte anledningen.

Restopplaget selges av

Sverre Jacobsen

Ilseng

Frøhavre

«Sol II», rensset og beiset, 2nen premie frøutstillingen Hamar 1954, til salgs, kr. 0.94 pr. kg.

Per Lie, Kapp, Ø. Toten.

Bekjentskap!

Jeg søker bekjentskap med en kjekk og sympatisk dame, 25—30 år.

Billett mrk. «Avholdsmann».

PASKEN.

Et par ønsker husrom for påsken på landet i Østfold. Lager maten selv. Lett adgang.

Bill. mrk. «Påsen 1954» i eksp.

mor, som døde i 1943, ble av de Allierte betegnet som en hore!!»

(«Daily Telegraph»,
13. 4. 46.)

Den mest rammende kritikk av Hevn-domstolens psevd-juridiske metoder kom fra den eldste av «krigsforbryterne», baron von Neurath, 73 år gammel. Da den britiske anklager, Sir David (en merkverdig opphopning av fornavn fra Det gamle testament!) Maxwell Fyfe slengte i ansiktet på den fhv. tyske utenriksminister at han løy, svarte von Neurath raseende:

«Jeg beklager å måtte si det, Sir David, men det er nok Deres Excellence som står og lyver!»

En dom, som i motsetning til Hevn-tribunalets, vil bli bekreftet av historien!

Som avslutning på denne ufullstendige analyse av de «humane og demokratiske rettsmetoder» vil vi også minne om at de tiltalte i de fire ukene som gikk forut for domsavsigelsen ble underkastet en såkalt «spesialbehandling».

Denne særlige gunstbehandling manifesterte seg på følgende måte:

«De mest prominente krigsforbrytere viser tegn til enorm opphisselse og nervøsitet og tilbringer nettene uten å sove. De driver på med å utstøte heise skrik og forbannelser.»

(«United Press», 27. 9. 46.)

Det var således med god grunn at Streicher uttalte:

«Jeg fortrekker døden! Så kan jeg da endelig en gang få sove og innhente all den søvn jeg har gått glipp av på grunn av det lurveleven vaktsoledatene drev på med utenfor sellen min hver eneste natt!»

Det skyldes bare inngripen fra den protestantiske og katolske prest Derecke og O'Connor at de tiltalte hustruer og barn for første gang fikk lov til å besøke «krigsforbryterne» før dommen ble avsagt. Uten disse geistliges energiske anstrengelser ville domstolen også ha avslått denne elementære kristne kjærhetsplikt til nesten. På hvilken måte dette besøket foregikk forteller United Press oss den 28. 9. 1946:

«Fru Funk sa til fru Göring: — Dette er forferdelig! Tenk Dem, det lyktes meg ikke en gang å få trykket min manns hånd! De er altfor hensynsløse mot oss!»

Hustruen til storadmiral Raeder — hun var blitt holdt tilbake i en konsentrasjonsleir i Moskva — fikk av bolsjevikene en «spesialtillatelse» til å besøke sin mann (70 år gammel!) Nürnberg. Men den 9. oktober 1946, — d.v.s. en uke etter domsavsigelsen, sa en funksjonær ved Nürnbergfengslet, major Teich (!) følgende:

«Raeder viser tegn til uro over at hans hustru ikke kommer på besøk. Det siste vi hørte om henne var at hun skulle reise fra Berlin «med en russisk eskorte til Nürnberg. Det er nu 8 dager siden».

(Reuter 9. 10. 1946.)

Hva kunne en gammel kvinne ha å gjøre med de påståtte «krigsforbrytelser» til sin mann, siden hun i halvannet år var blitt torturert og muligens myrdet av bolsjevikene, — det er sannelig en måte som knapt nok «humanitetsridderne» fra Nürnberg vil være i stand til å forklare...

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker

Krøniken om førkrigstidens, krigstidens og etterkrigstidens

hendinger, slik vi så dem.

Eget forlag, Straumholmen

Pris kr. 11.— til F. r. b. giro 15028

U R

I vekkerur, stueur og kaminur fører jeg det beste som kan oppdrives, nemlig

— **Junghans**
VEKKERUR

fra kr. 19.— til kr. 32.—

REISEVEKKER

i skinnnetui til kr. 54.—

KAMINUR (bordur)

fra kr. 179.— til kr. 331.—

STUEUR

fra kr. 182.— til kr. 280.—

ARMBÅNDSUR

kommer ennu meget uregelmessig, men jeg fører alle de kjente merker — Omega, Tissot, Longines, Cyma, Certina, Revue etc. Skriv til meg og oppgi prisklasse De ønsker i ur, og jeg skal ta ut ett som De skal bli tilfreds med. Dette er en tillidssak men lesere av denne avisen kan være sikker på reell behandling.

R. Gjessing

Urmaker
DRAMMEN

Skrivemaskiner

«OPTIMA»

Portable m. koffert. 1 års garanti, kr. 515.— netto.

Tysk toppkvalitet.

Avbetaling innrømmes

SVERRE JACOBSEN
Ilseng.

Til abonnentene!

Hvis De før eller siden ikke skulle få avisen i posten, bes De underrette ekspedisjonen omgående.

FOLK OG LAND
Kierschowsgt. 5, Oslo.

Hotell
Britannia
DRAMMEN

Benytt
HÅNSKOMAKEREN
i Neuberggt. 15 - Oslo

E. B.:

Hverken Wollebæk eller Bull i Stockholm 'visste'

«Norges tapra strid er slut. Hur den stora världskampens utgång än blir, hoppas och tro vi at Norges gamla rike åter skal resa sig fritt ur förödelser», skrev «Stockholms-tidningen» i sin leder 10. juni 1940.

London-regjeringen hadde på den tid i Stockholm to diplomatiske representanter: Minister Wollebæk, som imidlertid var syk og døde i august s. å., og utenriksråd Bull, den egentlige leder og så under Wollebæks sykdom.

Bull er begavet med god forstand og arbeidskraft, som han i Stockholm i stor utstrekning anvendte til klager til Utrikesdepartementet, når der ble gjort, sagt eller skrevet noe som ikke stemte med hans oppfatning.

Det var Bull, som fikk den smertefulle oppgave å formidle et møte mellom den norske og den tyske overkommando, da Norge kapitulerte. Han var hele tiden i forbindelse med regjeringen i Narvik (formidlet av den svenske legasjonssekretær, grev Douglas). Det har derfor stor interesse å kjenne Bulls første umiddelbare oppfatning av kapitulasjonens betydning.

Som nr. 294 i Utenriksdepartementets hvitbok «Norges forhold til Sverige under krigen 1940—45», finner man en interessant skrivelse fra Bull til kabinetssekretær Boheman, dat. Stockholm 10. juni 1940. Bull skriver:

«Kjære Boheman.

Det har gledet meg meget å lese den redaksjonelle artikkel i Stockholmstidningen i dag: «Norges tapra strid er slut».

En helt annen følelse har behersket mig ved lesningen av vedlagte utklipp av «Dagens Nyheter» for i dag... og Bull klager over at en taler i radio har brukt uttrykket: «Oss tar man inte på sängen».

Bull hadde således intet å si på at Sveriges visstnok største avis skrev, at Norges strid var slutt. Det skulle ellers ikke meget til, før han klaget til det svenske utriksdepartement.

Men kjære Bull, visste De

ikke? Og visste ikke Wollebæk heller?

Nei, de visste ikke så tidlig det som de senere skulle vite.

Leter man i hvitbøkene, finner man ingen uttalelse om Norges fortsatte krigstilstand før en måned senere. I en verbalnote til det svenske utriksdepartement av 6. juli 1940 (om transitttrafikken) skriver legasjonen bl. a.:

«Samtidig vil Legasjonen gjøre merksam på at det fremdeles består krigstilstand mellom Norge og Tyskland,

og at, selv om fiendtlighetene mellom disse to land er opphørt, det dog finner sted militære operasjoner mellom det Britiske Rike og Tyskland i Norge og på norsk sjøterritorium». Denne merkelige begrunnelse for fortsatt krigstilstand ble gjentatt i en note fra minister Wollebæk til statsminister Hansson av 15. juli 1940. Den er å betrakte som et halmstrå. Man hadde altså ikke noe annet å gripe etter. «Fiendtlighetene mellom disse to land er opphørt».

E. B.

Angstbitere

(Forts. fra side 1.)

re spark dem dyktig og vær «god nordmann», så glemmer man nok hva som sto i Dagbladet, og tyskerpengene det tjente de første okkupasjonsårene.

Vi skal her servere et par småbiter av Dagbladets supernasjonale delikatesser:

Den 12. april 1940: «Rykten e. Politimester Welhaven gjentar og innskjerper at folk ikke må ta hensyn til rykter, men bare holde seg til meddelelsene fra myndighetene. Dette er av den aller største viktighet.» («Myndighetene» var bl. a. regjeringen Quisling).

Den 4. mai s. å. skriver Dagbladet redaksjonelt: «— «som okkupert land må vi gjøre vårt beste for at samarbeidet blir så godt og lojalt som mulig fra folkets og alle norske myndigheters side.»

I anledning Kohts tale gjennom London-kringkastingen, der han sa det var en skam for en så høy embetsmann som biskop Berggrav å henstille til sine landsmenn å opptre lojalt mot tyskerne, skriver Dagbladet redaksjonelt 7. mai 1940:

«Det fremgår av utdraget av talen at hr. Koht har angrepet biskop Berggrav på grunn av hans oppfordringer til nordmenn i de besatte landsdalene. Dette er ting som vi her nede har bedre anledning til å følge med i enn hr. Koht, og vi har bedre grunnlag for

å bedømme dem. Hva biskop Berggrav og andre framtreddende nordmenn i de okkuperte landsdelene har gjort for å bringe ro og orden og lojalt samarbeid i stand er en patriotisk gjerning av livsviktig betydning for disse landsdelene både nå og i framtiden og derved for hele Norge.»

Den 10. juni 1940, redaksjonelt med stor, feit Dagbladoverskrift:

«Fred i Norge. Den knappe meldingen fra den norske overkommando i Tromsø gjør sterkere inntrykk på alle norske enn noen stormelding fra krigsfrontene i Europa. I aktivt samarbeid med de tyske myndigheter må nå hele folket ta følgene av den nye stillingen.»

Redaksjonelt 14. juni: «Konngen og regjeringen lot avgjørende politiske momenter gå forbi, flyttet i interesse for sin egen person til England og slepte endog sønner av vårt land med for å adlyde Englands befaling og interesse. De har latt oss i stikken. Vi må prøve å ordne oss uten dem.»

Dette får være nok.

Kan man så undre seg over at Skavlan & Co. rides av komplekser, er blitt angstbitere og aparte «gode nordmenn»?

Skyt frontkjemperne! — Ingen benådning for dem som ennå sitter inne! — I giftskapet med Hamsuns «Victoria» og «Markens Grøde»!

Les Dagbladet i stedet!

Årsoppgjør

revisjon, bokføring.
Revisor Arne Gausdal.
Tlf. 33 38 08 — Oslo.

Overrettssakfører

Ketil Harnoll

Munkedamsv. 5, Oslo
Tlf. 42 21 30

O.r.sakfører

SOLVEIG STANG

Alm. praksis.
Bokføring. Mangfoldiggjøring (Stensilering).
Konferanse etter avtale.
Tlf. 37 96 26, Bentsebrugt. 16c.
oppg. A. II. Oslo.

Tannlege Maamoen

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 36 99

Tannlæge

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Husk kontingenten!

Ny, viktig bok om rettsoppgjøret

C. H. Benneche:

RETTSOPPGJØRET OG MEG

.... Kritikk og protest

150 sider, kr. 10.—.

En ny, kritisk, juridisk, saklig utredning av rettsoppgjøret og dets forhistorie, med støtte i opplysninger fra sorensskriver Benneches egen sak.

STORE BØRN

Box 4052, Oslo.

DANNET FLINK HUSHJELP

som er interessert i arbeidet i et tysk skolehjem ansettes
Eberhard Günther Kern
Schloss Kaltenhof bei Kiel
Tlf. Dänischenhagen 287

FOLK OG LAND

Utkommer i Oslo

Redaksjon: Postboks 1407, Oslo
Telefon 55 76 56

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5,
Oslo — Telefon 37 76 96

Løssalgpris: 40 øre

Abonnementspriser:

Kr. 16, pr. år, kr. 8, pr. halvår
Sverige, Danmark: Kr. 20, pr. år,
kr. 10 pr. halvår

Utlendet forøvrig: Kr. 24, pr. år,
kr. 12 pr. halvår
I nøytralt omslag kr. 30,— pr. år
kr. 15,— pr. halvår

Annonsepris: 32 øre pr. millimeter
over en spalte

Bruk postgironr. 16450

Sambandstrykkeriet A/S — Oslo